

цѣтъ е грохналъ и убитъ, като слѣдъ нѣкоя тежка работа, лицето му е посърнало, очитѣ — скрити подъ побѣлѣлитѣ вѣжди. Отчаянъ и сломенъ, той скръбно поклаща глава. „Грѣхъ извърши ти, синко“, говори той, „голѣмъ грѣхъ!“

Грозданъ охкаше, мяташе се ту на една, ту на друга сграна. Видѣлъ много опасности прѣзъ живота си, извършилъ не едно прѣстѣпление вече, задушилъ отколѣ гласа на съвѣстѣта си, тоя необузданъ и безстрашенъ човѣкъ изпитваше сега паническия страхъ на силенъ звѣръ, попадналъ въ примка, мрѣжата на която му се вижда тънка и слаба, но която го омаломощава и задушаваше. Не навикналъ да мисли и да си дава ясна смѣтка за прѣживяванията си, той не можеше да долови сжщността на мжката си. Самата кражба малко го занимаваше, за умразата си къмъ Вълчана почти бѣше забравилъ. Дори и случката съ нараняването му и капкитѣ кръвъ на челото на иконата, нѣщо, което тѣй много бѣше го изплашило, сега му се виждаше незначително и дребно. Но странното видѣние на Исуса не се махваше отъ очитѣ му. И мжно му бѣше до сълзи, и онѣмѣлата му съвѣст викаше и се бунтуваше сега противъ единъ грѣхъ, непоправимъ и страшенъ. Образътъ на баща му стоеше неотлжно прѣдъ него, като неумолимъ сѣдия, отъ когото нищо не можеше и не трѣбваше да крие. „Грѣхъ извърши ти, синко“ говорѣше той, — „голѣмъ грѣхъ!“

Но кѣдѣ и въ какво най-послѣ бѣше тоя неговъ грѣхъ? Въ това че бѣше открадналъ вѣнеца ли? Крадѣше той не за първи пѣтъ. Или защото тази кражба бѣше извършена въ черква? Но и това малко го смущаваше. Невѣрващъ той не бѣше, но пѣкъ и самъ не знаеше добрѣ какъ и въ какво да вѣрва. Познаваше много хора, които и постѣха, и ходѣха редовно въ черква, минаваха за набожни и за голѣми праведници, а най-тежки грѣхове се вършеха пакъ отъ тѣхъ. Злината и от-